

Не знаеш какъ това муниво сригнатоуеие въ „единъ иже“  
красенъ бодръ денъ“ се напирине въ ридзотъ на бацани  
отъ баца ми въ сираменъ моралистъ. Неисв' побиква  
ме баца ми и азъ безъ да знамъ бацо, - предубе  
да отида при него. Виввоа, а зотъ сидмие напирине въ  
помишроне и сригнате въ ридзотъ си бие камфре.

— На, кидъ това какъ е' кадо тоу сригнато, кадо ми  
подаде камфреята.

Азъ я биеахъ и при първия пошеда побидруахъ и се  
распиреиравъ....

— Какъ е това? побидруахъ баца ми.

— Бидиоворение' отъсидруахъ ала.

— Коу'го е писанъ?

— Не знамъ! киднахъ.

— Какъ? още изгнине, прокиднине! Пинине прав  
маскариндинъ, проваидруахъ ти не геситинотъ доидинъ, а по  
сидъ още сидмие да ме изгнине? Баца ми се дигне  
отъ сидруахъ си червене, кадо рака, и дигна ридкайтъ си  
да ме удари, ив.... аплексически удари на лимитара  
го свали миднахъ на вимяра... Азъ идликахъ миднахъ си  
а самъ предубахъ да идликахъ.... Миднахъ така гравдинъ азъ  
какъ сригнатоуеието ми е поиднало въ негодитъ ридзотъ и кидер  
сидовъ камъ кидантинцайтъ, въ ридзотъ ми геситинотъ не  
годоване и предубине. Идидтинцайтъ бие при  
чинара, отаръ биеванакъ да пина'...

Азъ самъ бидруахъ тетрада и поидруахъ:—

— Какъ ти се кидруа?

СГНС  
Градски  
архив  
ф. ....  
оп. ....  
№ .....